

Підприємства в умовах ринкової економіки значну увагу приділяють проблемам оптимізації процесу просування товарів від виробника до споживача.

Результати їхньої господарської діяльності багато в чому залежать від того, наскільки правильно обрані канали розподілу товарів, форми і методи їхнього збуту, від широти асортименту і якості наданих підприємством послуг, пов'язаних із реалізацією продукції.

Недостатнє приділення уваги цим питанням призводить до неповного задоволення попиту, відсутності достатніх обігових коштів, низької рентабельності, значних обсягів дебіторської заборгованості, значного відсотку збиткових підприємств промисловості тощо.

Отже, використання посередників у сфері обігу вигідно насамперед для виробників, тому що, їм припадає мати справу з обмеженим колом зацікавлених осіб по реалізації продукції. Крім того, забезпечується широка доступність товару при прямуюванні його безпосередньо до ринку збуту. За допомогою посередників можливо скоротити кількість прямих контактів виробників із споживачами продукції.

Література

1. М.А. Окландер: Логістика: навч. посібн. – К.: «Центр учбової літератури», 2008. – 344с.
2. Євген Кринавський, Наталя Чухрай: Промисловий маркетинг: навч. посібн. 2-ге видання. – Л.: Видавництво Національного Університет «Львівський політехнічний», 2004. – 471с.
3. О.О. Гетьман, В.М. Шаповал: Економіка підприємства: навч. посібн. – К.: 2006, 487с.
4. Л.А. Мороз, Н.І. Чухрай: Маркетинг: навч. посібн. – Л.: Державний університет «Львівський політехнічний інститут підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів», 1999. – 243с.

Тяжкороб І.В., Носач В.М.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ХІМІЧНОГО КОМПЛЕКСУ РЕГІОНУ

Піднесення економічного розвитку регіонів України, продуктивне функціонування їхніх промислових комплексів і зростання на цьому підґрунті життєвого рівня населення є основними орієнтирами, на які спрямовуються усі зусилля щодо вдосконалення територіальної організації продуктивних сил при здійсненні державної регіональної економічної політики. Розвиток ринкових відносин робить необхідним зміну стереотипів господарювання та характеру управління, що склались останніми десятиріччями. Під впливом динамічності середовища збільшується невідповідність між характером задач та діючими організаційними структурами управління суб'єктів господарювання, завдання набувають комплексного характеру й вирішити їх самостійно становиться неможливим. Це зумовлює необхідність трансформації організаційно-правових

форм, структур, їх систем менеджменту та принципів взаємодії з контрагентами і державою. Таким чином, організаційні аспекти розвитку промислових комплексів регіонів набувають актуальності.

Не виключенням є й такий промисловий комплекс, як хімічний. Відсутність відповідного інвестування й можливостей акумулювання коштів для подолання техніко-технологічного відставання вітчизняних хімічних виробництв вимагає зміни підходів до проведення організаційних змін, які на думку вчених, повинні бути націлені на створення сучасного високоефективного хімічного комплексу на основах енергозбереження, конкурентоспроможності та екологічної безпеки як основи надійного забезпечення потреб промисловості в хімічній продукції та розвитку її експортного потенціалу конкретного регіону та України в цілому. [1]

До початку переходу до ринкових відносин питання виробничого, економічного та організаційного характеру, питання розвитку технології виробництва, впровадження досягнень науково-технічного прогресу, питання кооперації та спеціалізації виробництва, організації отримання необхідних інвестицій для розвитку виробництва, фінансування створення продукції високого рівня якості відносились до функцій галузевого управління та здійснювались галузевими міністерствами. У період 1991-1999 рр. відбулась корінна реорганізація галузевого управління, функції управління підприємствами хімічного комплексу частково були передані Міністерству промислової політики, а частково – самим підприємствам. В країнах з розвиненою ринковою економікою задачі інтенсивного розвитку підприємств комплексу, необхідних темпів їх економічного розвитку в основному вирішуються органами корпоративного управління. При створенні корпорації (об'єднанні) підприємств виникає можливість доцільного перерозподілу активів, використання синергетичного ефекту для максимізації прибутку як різних сфер бізнесу, так й сумарного прибутку, створеного корпоративною економічною системою [3, с. 20-21]. Корпорації мають найкращі можливості щодо розробки й налагодження у стислі терміни високотехнологічних видів продукції [5, с. 43], вони можуть стати генератором конкурентоспроможності виробництва та його зростання на інноваційній основі [4, с. 51] та ін.

У промисловості України процеси корпоратизації розпочались у першій половині 90-х років та характеризувались розукрупненням великих організаційно-виробничих систем (виробничі й науково-виробничі об'єднання), непродуманою політикою приватизації, недалекоюглядною політикою антимонопольного регулювання, небажанням нових менеджерів розуміти оптимального поєднання різних за розмірами підприємств у рамках великих організаційно-виробничих систем, відсутністю єдності маркетингового типу управління та систем виробничих зв'язків у організаційно-виробничих системах з корпоративним типом. На основі роздержавлення й приватизації державних підприємств та виробничих об'єднань, або за рахунок об'єднання капіталів утворились проміжні корпоративні структури – акціонерні товариства відкритого та

закритого типу. В даний час вони набули особливого значення, оскільки є основою для становлення суб'єктів господарювання з високим рівнем концентрації виробництва [2, с. 45; 7, с. 9], до яких відносяться такі корпоративні структури, як консорціуми, холдинги, концерни, синдикати, ПФГ тощо. [6, с. 42]

Таким чином, однією із основних перспектив розвитку хімічного комплексу регіону, що на ньому спеціалізується, є формування великих вертикально-інтегрованих структур, які забезпечать весь технологічний цикл виробництва продукції та її наступну реалізацію, а також сприятиме активізації інвестиційної діяльності підприємств регіону.

Література

1. Амосов О.Ю. Наукові основи управління виробництвом у хімічному комплексі регіону / О.Ю. Амосов // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць. – Харків: ХарПІ НАДУ «Магістр», 2010. – Вип. 1. – С. 4-6.
2. Брюховецька Н.Ю. Проблеми формування корпоративного сектора в українській економіці / Н.Ю. Брюховецька // Регион, город, предприятие в условиях переходной экономики: сб. науч. тр. – Донецк: ИЭПИ НАН Украины, 2000. – С. 43–49.
3. Денисов А.Ю. Экономическое управление предприятием и корпорацией / А.Ю. Денисов, С.А. Жданов. – М.: Дело и Сервис, 2002. – 416 с.
4. Захарченко В. Зростання впливу трансакційних витрат на вертикальну інтеграцію та системне розміщення промислового виробництва / В. Захарченко // Економіст. – 2004. – № 9. – С. 62–65.
5. Моїсеєв Г.В. Питання трансформації промислових підприємств у нові господарчі структури / Г.В. Моїсеєв // Економіка промисловості. – 1999. – № 1. – С. 42–48.
6. Паламарчук Г. Проблемы концентрации производства в Украине / Г. Паламарчук // Экономика Украины. – 2008. – № 11. – С. 38–46.
7. Тополь М.І. Проблеми створення державних холдингових компаній / М.І. Тополь, М.П. Фількін, А.Г. Чешко – Харків: Основа, 1999. – 261 с.

Удалих О. О., Михальченко Т.В.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Під впливом внутрішньої і зовнішньої конкуренції інновації стають важливим елементом менеджменту, орієнтованого на стратегічний успіх. Нові продукти, прогресивні технології визначають успіх підприємницької діяльності та забезпечують довгострокове функціонування ті фінансову стабільність організації. Основою інноваційного розвитку підприємства є інноваційний потенціал. Саме тому актуальною проблемою вітчизняних підприємств є розробка комплексних рішень щодо питань створення, накопичення та використання інноваційного потенціалу відповідно сучасним ринковим умовам.